

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 480/06
25.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ЈП ПТТ Саобраћаја "Србија", у Београду и Компаније "ВВ""ББ", ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр. 10385/04 од 21.10.2005. године, у седници одржаној 25.05.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр. 10385/04 од 21.октобра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П бр. 8810/03 од 30.03.2004. године, ставом I изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд обавезе туженог ЈП ПТТ Саобраћаја "Србија" да тужиљи на име накнаде штете исплати и то: за душевне болове због умањења животне активности 500.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 70.000,00 динара, за претрпљени страх 30.000,00 динара и за душевне болове због наружености 30.000,00 динара, односно укупно 630.000,00 динара за све видове штете, са законском затезном каматом од 01.11.2003. године до исплате. Ставом II изреке утврђено је да је тужба тужиље у односу на тужени "ББ" повучена. Ставом III изреке одбијен је захтев тужиље да суд обавезе туженог на накнаду трошкова парничног поступка, као неоснован.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.бр. 10385/04 од 21.10.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду П бр. 8810/03 од 30.03.2004. године у ставу I и III изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

Нема битне повреде из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни других битних повреда из члана 385. став 1. и став 2. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Нису основани наводи у ревизији о погрешној примени материјалног права.

У поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити битне повреде из члана 385. став 1. и 2. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је запослена код туженог на радном месту __ у Радној јединици за одржавање ПТТ Саобраћаја "Србија". У току радног времена, тужиља је по одобрењу управнице Поште Београд, дана __.1996. године, изашла и отишла на заказани лекарски преглед, у Ургентни центар у Београду. Приликом повратка на посао, улазећи у возило градског превоза, на трамвајској станици у Булевару ЈНА у Београду, тужиља је пала на бетонску жардињеру. Тада је задобила прелом чашице лакта десне руке, због чега је тужбом тражила накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, претрпљени страх, душевне болове због наружености и умањења животне активности.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално права када су одбили тужбени захтев тужиље.

Под повредом на раду у смислу одредбе члана 34. став 2. Закона о основним правима из пензијског и инвалидског осигурања ("Службени лист СФРЈ" бр. 27/92), који се примењивао у том периоду, сматра се повреда коју је запослени задобио на путу од куће до места рада, као и на путу предузетом ради извршења службених задатака. За остваривање права на тражену накнаду нематеријалне штете, међутим, то није довољно, па је потребно ду испуњени у други услови. Одредбом члана 85. став 1. Закона о радним односима ("Службени гласник РС" бр. 45/91 и 18/92), који се примењивао у време повређивања

тужиље, прописано је да ако радник претрпи штету на раду или у вези са радом, предузеће је дужно да му штету надокнади по општим начелима одговорности за штету. Та начела садржи Закона о облигационим односима који у члану 154. прописује одговорност за штету по основу кривице и одговорност за штету од опасне ствари или делатности.

Тужиљина повреда није настала на путу од куће до места рада. Она је задобила повреду руке на путу од болнице где је обављала лекарски преглед до места рада, односно повреда није наступила у вези са радом, на путу од стана до места рада и обрнуто, нити на путу предузетом ради извршавања службених потреба. Како је повреда настала у оваквим околностима, по оцени Врховног суда, нема кривице предузећа што је тужиља пала на жардињеру и претрпела повреду у току радног времена. Повреда није настала ни услед опасне ствари, односно опасне делатности предузећа, па нема ни адекватне узрочности између делатности предузећа за штету коју је тужиља претрпела. Како, у конкретном случају, нема узрочне везе између делатности туженог и повређивања тужиље, тужени није у обавези да штету надокнади. Због тога није основано истицање тужиље у ревизији о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн